

„Cred în sacralitatea «laică» a relației avocat-client întemeiată, înaintea de orice, pe încredere”

interviu cu av. **FLORENTIN ȚUCA**, Managing Partner, Țuca Zbârcea și Asociații

Considerați misiunea unui avocat penalist mai delicată și mai dificilă decât cea a unui specialist pe drept civil și comercial, de pildă? Sunt riscurile și precauțiile pe măsura posibilităților de satisfacții de ordin profesional și material?

N-aș putea afirma că misiunea juridică a unui avocat penalist este, statistic vorbind, neapărat *mai dificilă* decât a unui civilist sau a unui comercialist. Diagnosticul rezultat din asemenea analize comparative este dependent de o mulțime de factori pe care nu insist să-i detaliez. Cât despre *delicatețea* misiunii, da, cred că fișa de post a unui penalist este mai încărcată și mai complicată. Și asta întrucât, dincolo de abstracțiunile inerente ecuațiilor juridice care-supuse analizelor și care sunt, în esența lor, asemănătoare (indiferent de domeniul de drept avut în vedere), în spețele penale, avocații intervenienți au o misiune în plus: sarcina de a gestiona emoții și sentimente. Și, peste toate, adevărul că miza pentru care luptă avocatul nu este, cel mai adesea, evaluabilă în bani, ci ține de însăși libertatea și însuși destinul clientului.

Un avocat implicat într-o cauză penală cu mare impact în media se expune, la rândul său, măcar într-o anumită măsură și devine unicul purtător de mesaje publice cu privire la respectiva speță. Este acest lucru un spor benefic de vizibilitate pentru avocat sau un risc suplimentar de a fi asimilat cu aprobarea faptelor comise de acuzat?

Avocații penalști implicați în cauze “cu mare impact în media” au, într-adevăr, ocazia de a-și construi o mai vizibilă imagine publică decât aceea a unui discret civilist. O asemenea “ocazie” poate, desigur, să însemne “șansă” sau, dimpotrivă, “ghinion”, în funcție de o mulțime de factori: abilitățile de comunicator ale avocatului, datele concrete ale cazului, profilul clientului, percepția publică asupra speței etc. Una este să fii avocatul antipaticului Weinstein (în cazul căruia nici măcar decanul Facultății de Drept de la Harvard nu a putut interveni ca avocat fără a scăpa de dezaprobarea virulentă a studenților - nejustificată, în opinia mea!) și alta este să fii avocatul lui Robert Roșu (victima unei regretabile și

imense erori judiciare, simțită ca atare de covârșitoarea majoritate a juriștilor care au analizat datele esențiale ale speței).

Dealtfel, ați amintit anul trecut, cu o notă de revoltă perfect justificată, faptul că mai există voci care susțin public ideea că avocatura este o "profesie discutabilă din punct de vedere moral" și că avocații penaliști care îndrăznesc să aperse "infractorii" sunt, ei înșiși, niște infractori. Mai mult, o astfel de idee a fost reluată și de un politician care a acuzat avocații că „trăiesc din banii infractorilor”. Ce ar trebui răspuns unor astfel de aserțiuni profund mincinoase și ofensatoare?

Da, m-am plâns adesea de popularitatea nejustificată a unor asemenea prejudecăți. Scriam cândva: „A încerca să faci pe avocatul avocaților înseamnă, din start, să-ți asumi roșii și ouă în parbriz. Întâi, pe acelea aruncate de pietonii care-și culeg informațiile despre avocați din bancurile cu rechini venali și lacomi. Pe urmă, pe cele zvârlite de formatorii de inteligențe și alese opinii care trec zebra cu Caragiale sub ochelari și te împoașcă, pe loc, cu citate, atent alese, despre pretins deșănțata castă a avocaților interbelici. Ori a formatorilor de inteligență, care susțin (chiar în fața studenților de la drept) că avocatura este „o profesie discutabilă din punct de vedere moral”.

Apoi, huiduielile acelor convinsi că dreapta judecată a pieței și a străzii face inutilă și chiar blasfemiatoarea orice invocare a dreptului la apărare și a prezumției de nevinovăție. Pe urmă, flegma-n ochi din partea celor pentru care avocații sunt niște șmecheri care nu fac altceva decât să jongleze întruna cu „chichițe”, „chițibușuri”, „șopârle”, șerpi și alte veninoase lighioane. Apoi, sula-n coaste de la însuși înțeleptul, pardon, înțeleptul Legiutor, Măria Sa, care vine, în ultima vreme, cu norme extrase din propria-i iradiantă lumină, norme mai moi decât toate roșiile și ouăle care ni se preling pe robă. În fine, ultimele scuișături, resturi din voma de fiere, din partea avocaților înșiși, extaziați să se autodevoreze, harakiri din exces de onoare.”

Constat cu amărăciune că prejudecățile și judecățile pe care le deplângeam în acel text își păstrează actualitatea. Cred că principala cauză este legată de nivelul scăzut de educație juridică a publicului și de insuficienta valorizare a dreptului la apărare și a prezumției constituționale de nevinovăție.

Mi-a reținut atenția o expresie pe care ați formulat-o la un moment dat: „avocatul este, ori ar trebui să fie, medicul-preot al subiecților de drept”. Ajunge relația avocat-client până la adâncimi de conștiință? Tratează și vindecă un avocat tarele ascunse ale celui pe care îl reprezintă? Se simte clientul în prezența avocatului ca într-un confesional?

Da, reconfirm: cred în sacralitatea "laică" a relației avocat-client întemeiată, înainte de orice, pe încredere. Așa cum preotul este confidentul meu în tainele sufletești, iar medicul - în tainele trupești, tot așa am dreptul la un confident și un sfătuitor în "tainele" mele sociale. Iar acest sprijin nu poate veni decât de la un avocat, prezumat ca cel mai potrivit tălmăci al regulilor care guvernează socialul și care mă poate ghida, prietenește, prin hățișul lor.

Cazul condamnării confratelui avocat Robert Roșu a ridicat pe poziții critice mai toată breasla, în general. Dumneavoastră ați avut opinii clare și tranșante în particular, care au criticat vehement întregul caz, procedurile și sentința pronunțată. Pot fi trase din această speță învățăminte folositoare profesiei?

Categoric, da. Cazul Roșu este un caz-școală și sunt convins că va rămâne, peste ani, o referință în jurisprudența penală românească. Iar Robert, fără voia lui, va dobândi statut de trist simbol al deceniului trecut, în care România europeană a fost un veritabil stat de strămb. Și da, cred sincer că, grație cazului Roșu, atât profesia cât și laboratoarele juridice se vor îmbogăți cu importante descoperiri despre adevăratele valori și principii care stau la baza dreptului penal: rolul fundamental al dreptului la apărare într-un stat care

respectă justiția, prezumția de nevinovăție și importanța ei, statutul și misiunile avocatului, precum și nevoia distincției dintre acesta și clientul pe care îl reprezintă sau îl asistă, ierarhia și greutatea probelor, adevărata semnificație a autorității de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești etc.

Sunteți fondatorul firmei de avocatură de business Ţuca & Asociații și din 2006 co-fondatorul societății reboțate Ţuca Zhârcea & Asociații, cu o excelență reputație și o experiență bogată în diverse arii de expertiză. Ca bun cunoscător al pieței și întreprinzător în piața de profil de 16 ani, ce ați recomanda unei tinere societăți de avocatură: specializare pe domenii sau bun exercițiu în toate, pentru a deservi cât mai mulți clienți?

Nu cred în rețetarul fericii, iar *bestseller*-urile motivaționale despre cele 7 căi spre onestitate și alte virtuți mă lasă rece. Prin urmare, mi-e greu să ofer sfaturi aplicabile *one-size-fits-all*, câtă vreme succesul veritabil se întemeiază tocmai pe o abordare foarte *personalizată* a provocărilor. În alți termeni, nu există o garanție a reușitei care să fie dependentă de numărul specializărilor firmei. Totul depinde de volumul și competența resurselor care susțin proiectul. Totuși, ca să nu mă eschivez, recunosc că sunt adeptul strategiei de a nu-ți pune toate ouăle într-un singur coș.

ⁱ <https://www.juridice.ro/essentials/2971/influentarul-studentii-si-decanul>

ⁱⁱ <https://floreintintuca.ro/codul-slugarnologic-cel-mai-nou-banc-cu-avocati>